

PETER MAYLE

Din nou în Marsilia

PETER MAYLE

Din nou
în Marsilia

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PETER MAYLE
The Marseille Caper
© 2012 Escargot Productions Ltd

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Monica Laura Cibotariu
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-599-0

*În memoria lui Allen Chevalier;
un prieten bun care făcea un vin excelent*

Capitolul 1

Șocul are un efect paralizant, mai ales atunci când ia forma unei întâlniri neașteptate cu un bărbat de la care ai furat recent o colecție de vinuri în valoare de trei milioane de dolari. Sam Levitt tremura și își strânse mai bine halatul flaușat. Pielea îi era încă udă după baia matinală în piscina hotelului Chateau Marmont.

– Poftim.

Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei – zâmbitor, bronzat, imaculat – împinse o ceașcă cu ceai spre Sam.

– Bea asta. O să te mai încălzească. Apoi vom vorbi.

Se lăsă pe spătarul scaunului și urmări cum bărbatul din fața lui dădu pe gât bine-venita ceașcă cu ceai. După prima ceașcă urmă încă una, timp în care Sam încercă să-și adune gândurile.

În fața lui, la masă, era Francis „Sissou“ Reboul. Ultima dată se văzuseră în Marsilia, la un pahar de șampanie în Palatul Pharo, impresionanta reședință a lui Reboul situată pe culmea unui deal, cu vedere spre Marea Mediterană.

Sam, trimis în misiune de către o companie internațională de asigurări, era pe urmele câtorva sute de sticle de vin scump

de Bordeaux, care fuseseră furate din casa de la Hollywood a lui Danny Roth. Roth era un cunoscut avocat al starurilor care avea o mare slăbiciune pentru vinurile rare.

După investigațiile care-l purtaseră de la LA la Paris, Bordeaux și Marsilia, Sam descoperise sticlele furate în imensa cramă a lui Reboul. Și, fiind un om care prefera acțiunea directă în schimbul unor negocieri interminabile și plictisitoare cu autoritățile, el furase la rândul său vinul și-l returnase proprietarului său de drept. Aceasta i se păruse a fi cea mai bună soluție. O misiune executată ca la carte și, după câte se pare, fără obiecții din partea victimei. Dar iată, victima era acum chiar în fața lui, în grădina hotelului Chateau Marmont din Los Angeles, purtându-se în ochii tuturor ca o veche cunoștință care încerca să-i devină prieten.

– Poate că ar fi fost mai bine să te avertizez cumva de venirea mea, zise Reboul ridicând din umeri, dar avionul meu a aterizat în Los Angeles noaptea trecută – am ceva afaceri aici de care trebuie să mă ocup – și m-am gândit să profit de ocazie ca să trec să-ți spun *bonjour*.

Scoase o carte de vizită din buzunar și o puse pe masă, în fața lui Sam.

– Vezi asta? Micul suvenir pe care mi l-ai dat la ultima noastră întâlnire.

Sam aruncă o privire către propria sa carte de vizită.

– Ei bine, domnule Reboul...

– Te rog, îl întrerupse Reboul, făcând un gest indiferent cu mâna. Trebuie să-mi spui Francis, iar eu îți voi spune pe nume, Sam. E mai ușor pentru amândoi, *non*?

Zâmbi și încuviință din cap de câteva ori, de parcă ideea ar fi fost foarte amuzantă.

– Nu vreau să-ți irosesc timpul, așa că voi trece direct la subiect.

Își bău ultimele guri de cafea și împinse într-o parte farfuriuța și ceașca folosindu-și arătătorul cu manichiură impecabilă.

– De fapt, am venit în California special pentru dumneata, adăugă el.

Reboul făcu o mică pauză și îi făcu lui Sam un semn conspirativ cu ochiul înainte să continue.

– Ar fi ceva de rezolvat în Marsilia – o problemă pentru care aș avea nevoie de cineva cu imaginație, după cum vei avea ocazia să constăți, un american înzestrat cu abilități rare, neobișnuite. Și, judecând după întâlnirea noastră anterioară, mi se pare că dumneata ai fi persoana potrivită pentru această afacere. Ce-ai zice să petreci câteva săptămâni în Marsilia? Acum ar fi momentul perfect, înainte de căldura insuportabilă a verii. Vei avea parte de tot confortul, te asigur, și, bineînțeles, vei fi răsplătit cu generozitate din punct de vedere financiar.

În mintea lui Sam se dădea o adevărată luptă între curiozitate și suspiciune, dar curiozitatea învinse în cele din urmă.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise Sam făcându-i cu ochiul lui Reboul, la rândul său. Sunt sigur că afacerea la care te referi nu e tocmai legală. Greșesc cumva?

Reboul se încruntă și clătină din cap, de parcă Sam ar fi sugerat ceva cu totul deplasat.

– Legalitatea e atât de complicată, nu-i așa? Dacă ar fi ceva ușor de definit, majoritatea avocaților din lume ar fi acum șomeri, ceea ce nu ar fi totuși un lucru rău. Dar, dragul meu Sam, permite-mi să te liniștesc. Conștiința dumitale nu va avea de suferit: nu-ți propun ceva mai ilegal decât o mică escrocherie inofensivă – și după performanța dumitale ca editor de carte cu ocazia întâlnirii noastre anterioare, asta va fi floare la ureche pentru un bărbat cu talentele tale. Nimic mai complicat decât o *soupe de fèves*¹, cum spunem noi în Marsilia.

¹ În limba franceză, în original: supă de bobii (n.tr.)

Dintr-odată, Reboul își îndreptă atenția spre femeia care apăruse în grădină, îndreptându-se către masa lor.

– Ce încântare, zise el, netezindu-și părul în timp ce se ridica în picioare. Avem un oaspete.

Sam întoarse capul și o văzu pe Elena Morales, purtând ceea ce ea numea uniforma ei de client, adică un costum negru și pantofi negri, cu tocuri înalte. Avea în mână o servietă mică și plată de culoare neagră, iar ținuta ei elegantă era înviorată de dantela neagră care se zărea discret prin deschiderea sacoului.

Elena se opri lângă Sam, arătându-i ceasul. Nu părea deloc mulțumită.

– Asta este ideea ta despre *casual Friday*?¹ Sau ai uitat complet de ședință?

– Ah, făcu Sam. Ai dreptate. Ședința. Mai lasă-mă cinci minute să mă schimb, bine? Reboul se agita nerăbdător în spatele lui, așa că Sam continuă: Elena, vreau să ți-l prezint pe domnul Reboul. Din Marsilia, adăugă el. Elena zâmbi și întinse mâna. Reboul luă mâna Elenei ca pe un obiect foarte fragil și valoros, apoi făcu o plecăciune adâncă și i-o sărută.

– *Enchanté, mademoiselle, enchanté.*²

Reboul mai sărută o dată mâna Elenei. Sam abia se abținu să nu-i spună francezului că nu era frumos să vorbească cu gura plină.

– Vă rog să mă scuzați, zise el. Mă întorc imediat ce-mi pun vesta antiglonț.

Reboul trase un scaun pentru Elena.

– Ce plăcere să vă cunosc. Vă rog să mă iertați că l-am reținut pe Sam, dar probabil că vizita mea l-a surprins.

¹ Concept cunoscut în S.U.A. și Canada, conform căruia, spre deosebire de restul săptămânii, vinerea este permisă purtarea ținutelor casual la birou (n.tr.)

² În limba franceză, în original: Încântat, domnișoară, încântat. (n.tr.)

Ultima dată l-am întâlnit în Marsilia și nu cred că se aștepta să mă revadă.

– Sunt sigură de asta. Știu ce s-a întâmplat în Marsilia – mi-a spus totul, îi explică Elena. De fapt, eu l-am angajat. Lucrez pentru firma Knox, compania de asigurări.

– Deci, sunteți colegi de serviciu?

– Din când în când. Dar suntem și... prieteni. Înțelegeți? Ochii lui Reboul sclipiră.

– Norocos bărbat. Poate că tu m-ai putea ajuta să-l conving să accepte mica afacere pe care vreau să i-o propun. Ba mai mult – ai putea să-l însoțești. O bătu ușurel pe mână, apoi adăugă: asta mi-ar face o deosebită plăcere.

Elena era perfect conștientă că Reboul încerca să o cucească și, de asemenea, era conștientă că și ei îi plăcea.

– Și unde ar trebui să se ocupe de această mică afacere?

– În Marsilia. E un oraș fascinant. Dă-mi voie să-ți vorbesc puțin despre el.

Când Sam reveni la masă, îmbrăcat în costum și cravată în locul halatului de baie, îi găsi pe Reboul și pe Elena adânciți într-o conversație aprinsă. Fu rândul său să se oprească lângă Elena și să-i arate nerăbdător ceasul, cu o expresie iritată.

Elena îl măsură din cap până-n picioare și rânji.

– Foarte elegant. Păcat că ai uitat să-ți pui șosetele, dar nu mai contează. Ar trebui să plecăm. Unde ți-ai lăsat mașina?

Se întoarse apoi spre Reboul și-i spuse:

– Rămâne să ne vedem din nou aici, în seara asta. E bine la restaurant, pe la 7.30?

Reboul încuviință.

– Aștept cu nerăbdare acel moment.

Sam așteaptă până ce se încadrară în traficul de pe Sunset Boulevard, în drum spre Wilshire, înainte să vorbească.

– Deci, ce se va întâmpla în această seară?

– Francis ne scoate la cină ca să ne spună despre ce este vorba.

– Nouă?

– M-a invitat și pe mine în Marsilia. Iar eu sunt tentată. Mai mult decât atât... aș vrea din toată inima să te însoțesc. Mi-au rămas multe zile libere de vacanță, nu am fost niciodată în sudul Franței, iar Marsilia...

– ...este superbă în această perioadă a anului.

Sam accelera pentru a depăși Hummerul roz aprins care se deplasa cu viteza melcului în fața lui, apoi continuă:

– Reboul nu pierde vremea, nu-i așa?

– E drăguț. Un gentleman desăvârșit. Știi ceva? Nimeni nu mi-a mai sărutat mâna până acum.

– Este un obicei care contrazice regulile de igienă și sănătate publică din Statele Unite, spuse Sam dând din cap.

El știa foarte bine din experiențele trecute că Elena fusese binecuvântată cu o încăpățănare de fier: odată ce lua o decizie, nimic nu o mai putea face să se răzgândească. Și, în afară de asta, trebuia să recunoască: dacă Elena îl însoțea, misiunea avea să devină mult mai amuzantă – asta, bineînțeles, dacă se decidea să o accepte.

Până atunci, însă, trebuiau să ajungă la o întâlnire, iar asta, cu siguranță, nu avea să fie deloc amuzant.

Trebuiau să se vadă cu Danny Roth ca să se asigure că totul era în regulă după recuperarea vinului care-i fusese furat și că transportul ajunsese cu bine în Statele Unite. Intenționau să discute și despre onorariul substanțial pe care ar fi trebuit să-l primească Sam, ca recompensă pentru descoperirea furtului. Chiar dacă suma urma să fie împărțită cu firma de asigurări Knox, Sam se aștepta la orice din partea lui Roth. Ar fi fost

prea ușor ca proprietarul vinului să-și respecte promisiunea fără nicio ezitare – cel mai probabil, acesta avea să refuze indignat plata onorariului.

Sam parcă mașina în fața cubului din sticlă colorată care adăpostea sediul firmei Roth și Asociației (asociații fiind, de fapt, mama și contabilul avocatului) și opri motorul.

– Ești gata pentru asta? Să nu te aștepți la prea multe sărutări de mâini.

La recepție fură întâmpinați de secretara executivă a lui Danny Roth: Cecilia Volpe cea înaltă, disprețuitoare și incompetentă, care își păstrase slujba datorită influentului său tată, Myron, unul dintre numeroșii bogătași care, în spatele ușilor închise, făceau jocurile la Hollywood.

Cecilia se apropie de ei legănându-se pe tocurile înalte de 10 centimetri, în timp ce-și dădea de pe frunte câteva şuvițe rebele din coama ei de păr roșcat, ca să poată analiza mai bine costumul Elenei.

– Grozavi pantofi, murmură ea. Louboutin? Apoi, amintindu-și de îndatoririle ei, adăugă: Domnul Roth are un program foarte încărcat astăzi. O să stați mult?

Sam dădu din cap și zâmbi.

– Doar cât durează să completeze un cec.

Cecilia se gândi câteva clipe la răspunsul lui, apoi decise că nu trebuia să-l ia în serios. Îi întoarse zâmbetul, dezvăluind niște dinți uimitori – rezultatul unei lucrări sofisticate de câteva mii de dolari.

– Urmați-mă, vă rog.

Se întoarse și porni legănându-se pe unul dintre coridoarele clădirii. În mers, fusta i se lipea de fesele perfect tonifiate, care păreau să aibă o viață proprie, săltând ușor la fiecare pas.

Sam era hipnotizat. Elena îi dădu un cot în coaste.

– Sper să nu aud vreun comentariu din partea ta. Concentrează-te asupra chestiunilor de serviciu.

Când ajunseră la biroul lui Roth, Cecilia îi părăsi. Ușa era deschisă, iar Roth stătea pe scaun, cu spatele la ei, vorbind la telefon. Creștetul capului său chel sclipea în lumina soarelui care inunda încăperea.

Avocatul se întoarse spre ei și își îndepărtă receptorul de ureche, privindu-i încruntat. Foarte iritat, îi întrebă:

– Credeți că va dura mult?

– Să sperăm că nu, domnule Roth.

Elena se așeză și scoase din servietă câteva hârtii.

– Știu că aveți un program foarte încărcat, dar sunt câteva aspecte pe care trebuie să le clarificăm.

Roth făcu un semn cu capul spre Sam.

– El ce caută aici?

– Eu? făcu mirat Sam. O, eu am venit să-mi iau cecul.

Roth părea de-a dreptul șocat.

– Cecul? Cecul? Cred că nu vrei și o nenorocită de medalie pentru asta, nu? Isuse.

Elena oftă.

– Este vorba de onorariul găsitului, domnule Roth. Acest aspect e specificat în contractul de asigurare.

Și astfel trecură aproape două ore, timp în care Roth studie în detaliu contractul, citind fiecare rând și discutând până și cele mai neesențiale clauze. Avocatul părea în pragul apoplexiei.

Când terminară, în cele din urmă, Cecilia fu rugată să-i însoțească până la lift.

– Uau, spuse ea, în mod normal el nu stă cu *nimeni* atâta timp. Probabil că vă place, nu glumă.

Elena porni instalația de aer condiționat din mașină și se așează confortabil pe scaunul ei.

– Dacă mai aveam nevoie de un motiv pentru a pleca din oraș în următoarele zile, acesta e perfect. Omul ăsta e un monstru. Îți mărturisesc – Marsilia mi se pare din ce în ce mai încântătoare.

– Ei bine, să vedem ce are de spus Reboul.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să-l refuzi. O să insist până te voi convinge și sunt sigură că și el va insista. Se întinse spre Sam și-l sărută pe ureche. E inutil să te împotrivești, adăugă ea.